

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: p.o. sekr. sądowy Emilia Juszko

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Jarosława Duczmalewskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2014r. sprawy:

P. S.

s. F. i N. z domu Z.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w nocy 27 grudnia 2013r. w K., uderzając otwartą dłoń w głowę P. D. spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną okolicy potylicznej i rozerwania błony bębenkowej po lewej stronie, które to obrażenia naruszają prawidłową czynność funkcjonowania organizmu na okres powyżej siedmiu dni.

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec **P. S.** warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;

II. na podstawie art. 67§3 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. D. kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

III. na podstawie art.624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

II K 175/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 26 grudnia 2013 r. P. D. wraz z bratem A. D. udali się do klubu (...) w K.. Tam w towarzystwie znajomych spożywali alkohol. P. D. wypił od 4 do 5 piw, po czym zasnął przy stoliku na kanapie. A. S. pracownik ochrony w lokalu (...) próbował dobudzić śpiącego, gdy to nie poskutkowało, wyprowadził go na zewnątrz. Po niedługim czasie P. D. ponownie próbował wejść do środka, jednakże pracujący tam ochroniarze A. S. i P. S. nie chcieli go wpuścić. Mężczyzna zaczął krzyczeć, używać słów powszechnie uznanych za obelżywe w stosunku do ochroniarzy oraz grozić, że zaraz ich potnie i zabije. Sytuację obserwował obecny tam P. G., do którego również P. D., kierował groźby i słowa obraźliwe. P. S. widząc, że P. D. wkłada rękę do kieszeni spodni, sądził że wyciągnie z niej nóż lub inne niebezpieczne

narzędzie. Uderzył go otwartą dłonią w okolicę głowy. P. D. upadł na ścianę. Za chwilę w lokalu pojawił się A. D., który wspólnie z bratem po wymianie zdań z ochroniarzami, opuścił lokal.

P. D. w wyniku uderzenia przez P. S. doznał stłuczenia głowy z raną tłuczoną okolicy potylicznej i rozerwania błony bębenkowej po lewej stronie, które to obrażenia naruszyły prawidłową czynność funkcjonowania organizmu na okres powyżej siedmiu dni.

Prokuratura Rejonowa w Kętrzynie postanowieniem z dnia 4 marca 2014 r. umorzyła dochodzenie w części w sprawie obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej lewej kości promieniowej doznanych w dniu 27 grudnia 2013 r. przez P. D. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody : wyjaśnienia oskarżonego P. S. k. 55, zeznania świadków J. K. k. 30-31, P. G. k. 28-29, A. S. k. 28-29, M. S. (1) k. 23-23v, W. Ł. k. 19-20, opinię sądowo- lekarską k. 46-48, protokół oględzin płyty k. 32-33, postanowienie o umorzeniu dochodzenia w części k. 51 .

Oskarżony P. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

W niniejszej sprawie Prokurator wystąpił z wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec podejrzanego na okres próby 1 roku oraz zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego nawiazki w kwocie 1000 złotych oraz zwolnienie z kosztów sądowych (wniosek k. 73).

Sąd zważył, co następuje:

P. S. przyznał się do stawianego mu zarzutu, a dowody zgromadzone w sprawie potwierdzają jego winę. Wyjaśnienia podejrzanego odnośnie samego zajścia korespondują z zeznaniami bezpośrednich świadków zdarzenia, a mianowicie J. K., P. G., A. S., M. S. (1), W. Ł.. Płyta z zapisem monitoringu z lokalu (...) stanowi niepodważalny i obiektywny dowód w sprawie, obrazujący zachowanie pokrzywdzonego i samego podejrzanego. W tym miejscu należy zaakcentować, że P. D. z uwagi na stan nietrzeźwości, nie pamiętał w jakich okolicznościach doznał obrażeń ciała (zeznania k. 7-9). Natomiast ze zbieżnej ze sobą relacji podejrzanego i świadków wynika, że był on agresywny, wypowiadał słowa powszechnie uznane za obelżywe, groził i nie chciał opuścić lokalu pomimo zdecydowanych żądań ochroniarzy.

Sąd podzielił w całości opinię sądowo- lekarską k. 46-48 oraz protokół z oględzin płyty k. 32-33. Natomiast zeznania świadków M. S. (2) k. 40-41, I. S. k. 38-39, M. S. (3) k. 22v, A. D. k. 17-18 nie przyczyniły się w sposób istotny do dokonania ustaleń w sprawie, albowiem świadkowie ci nie widzieli zajścia, a wiedzę na jego temat uzyskali z relacji innych osób.

W świetle omówionych dowodów okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości, a wina i społeczna szkodliwość zarzucanego występkę, w ocenie Sądu nie są znaczne. Zebrany materiał dowodowy dał podstawę do ustalenia faktu popełnienia przez P. S. przestępstwa z art. 157 §1 kk.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd kierował się kryteriami wskazanymi w § 2 art. 115 kk, a więc charakterem naruszonego dobra, rozmiarami wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, wagą naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postacią zamiaru, motywacją sprawy, rodzajem naruszonych reguł ostrożności i stopniem ich naruszenia.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, tak elementów podmiotowych jak i przedmiotowych Sąd uznał, że stopień ten nie jest znaczny. Postępowania oskarżonego nie można oceniać w oderwaniu od zachowania pokrzywdzonego, który nie chciał się podporządkować poleceniom ochroniarzy, był zaczepny i agresywny. Działanie oskarżonego było zatem ukierunkowane na zaprowadzenie porządku, uspokojenie awanturującego się i nietrzeźwego klienta. Jednakże środki użyte przez niego nie były adekwatne do zaistniałej sytuacji, co czyni zachowanie oskarżonego bezprawnym. Sąd uwzględnił przy warunkowym umorzeniu postępowania okoliczność, że oskarżony przeprosił

w obecności Sądu pokrzywdzonego, a pokrzywdzony przeprosiny przyjął. Powyższa sytuacja daje podstawę do twierdzenia, że konflikt został zażegnany, albowiem pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą.

W tym stanie rzeczy wobec spełnienia wszystkich ustawowych wymogów, Sąd przychylił się do wniosku prokuratora i warunkowo umorzył wobec podejrzanego postępowanie karne na okres próby 1 roku. W ocenie Sądu roczny okres próby pozwoli zweryfikować pozytywną prognozę, co do przestrzegania porządku prawnego przez P. S.. Oskarżony nie był dotychczas karany sędownie, a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni nowego przestępstwa, zaś czyn popełniony przez niego miał charakter incydentalny. (karta karna k. 58).

Jednocześnie orzekł wobec oskarżonego, na podstawie art. 67 § 3 kk obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1000 złotych.

W tym miejscu należy podnieść, że wniosek prokuratora w zakresie orzeczenia środka karnego został zmodyfikowany na posiedzeniu (art. 341 § 3 kpk). Przy warunkowym umorzeniu postępowania przepisy nie przewidują bowiem zasądzenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, lecz na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej lub też w razie skazania sprawcy za przestępstwo przeciwko środowisku, Sąd może orzec nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (art. 47-48 kk).

Kodeks karny przy instytucji warunkowego umorzenia postępowania ustanawia obligatoryjny obowiązek naprawienia przez sprawcę wyrządzonej szkody w całości lub w części. Ustawodawcy chodziło o to, aby warunkowe umorzenie nie było kojarzone z uwolnieniem od odpowiedzialności, a także o uwzględnienie interesów pokrzywdzonego przestępstwem. Ogólną przesłanką, od której uzależniona jest możliwość nałożenia obowiązku naprawienia szkody, jest ustalenie, iż pokrzywdzony poniósł szkodę bezpośrednio w wyniku przestępstwa, przy czym szkoda ta może wynikać zarówno z przestępstw przeciwko mieniu, jak i doznanego przez pokrzywdzonego uszczerbku na zdrowiu (por. komentarz do kodeksu karnego art. 67 kk pod redakcją M. Marka).

Określając wysokość szkody i sposób jej naprawienia, Sąd kierował się zasadami obowiązującymi przy orzekaniu środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, mając na uwadze karnoprawny, a nie cywilnoprawny obowiązek naprawienia szkody. Oznacza to konieczność uwzględniania przez Sąd celów prewencyjno-wychowawczych, w tym miarkowania wielkości czy ciężaru nałożonego zobowiązania przez uwzględnienie kryterium winy w rozumieniu prawa karnego (por. wyrok SN z dnia 12 czerwca 1997 r., V KKN 288/96, Orz. Prok. i Pr. 1998, nr 1, poz. 3).

Pokrzywdzony zaakceptował kwotę 1000 złotych tytułem odszkodowania, dlatego też taką sumę Sąd zasądził w wyroku, uwzględniając tym samym wniosek prokuratora w całości.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 624§1 kpk.